

fige, at det af det ærede Medlem for Standerborg (Scholer) stillede er jo væsentligt det samme som det, jeg sidst havde stillet tilligemed flere andre ærede Medlemmer, men jeg troer virkelig, at det var med Thingets Bisalb, at jeg ikke dengang lod det komme til Afstemning, fordi den høitærede Minister udtalte, at han ikke ønskede paa den Maade at see Balget overladt til sig selv. Derfor kan jeg ikke skjønne rettere, end at der nu neppe er nogen særlig Anledning til at vedtage det. — Med Hensyn til det Undercentringsforslag, der er stillet af den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) om, at Banen skal føres „Vest og Nord om Brabrand Sø til et Punkt paa Aarhus—Randers Banen i Nærheden af Brabrand til Aarhus“, vil jeg sige, at dette Forslag neppe er nogen Binding paa nogen Side. Skal Meningen være den, at Aarhus skal gjøres til Centralstation, saaledes som det subsidiaire Forslag siger, saa siger det principale Forslag kun det Samme som det subsidiaire. Det er mindre correct, og i ethvert Tilfælde noget misligt ved Lov at foreskrive Driftsmaaden. Er det Meningen at de to Baner et saadant Stykke borte fra Aarhus skulle løbe i Spor sammen, saa gjør det i Virkeligheden ingen Forandring i Loven. Er det Meningen endnu et andet Sted end ved selve Brabrand at gjøre Knudepunkt og lægge Hovedstation, saa medfører dette Forslag endnu yderligere Befæstning, da saa Brabrand-Station er overflødig og spildt Udgift. Naar det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds, og jeg troer ogsaa andre Medlemmer, hentydede til, at man dog maatte have Frihed til at kunne løbe ind med Sydbanen i den Bane, der kommer nord fra, hvor man vilde, og at Aarhus ikke kunde siges at ligge ved en Sidebane, fordi Togene tidligere løb ind i Sporet og derpaa gik til Aarhus, have de fuldstændig Ret deri, men der er heller ikke det Mindste iveien for, at det er tilstedeligt efter det, som nu staaer i Loven, det er endogsaa ligefrem nødvendigt, at Togene, kommende sydfra, fra Stilling løbe ind i Banen, inden den kommer lige til Aarhus, paa samme Maade som Helsingørsbanen løber ind i Roeskildebanen udenfor Søerne, inden den kommer til

Rjøbenhavn; det er der intet Menneffe, der har det Allermindste at indvende imod, det er assat saaledes paa alle Kort, og det er Noget, som jeg anseer for at være fuldstændigt i sin Orden. Hvad der derimod er Strid om, er ikke, hvor man skal løbe ind i Banen, men om der, der hvor man løber ind, skal være en Station, saaledes at der bliver et Knudepunkt, og det Øvrige drives som en Sidebane. Det er det, der er Tale om, og jeg seer derfor ikke rettere, end at det, at dette Stykke drives som Sidebane, er noget ganske Andet, end at Togene løbe ind i Nordbanen, inden de komme til Byen; det Første er, saaledes som Forslaget er blevet vedtaget, ikke tilstedeligt, hvorimod det Andet er fuldkommen tilstedeligt. Jeg vil derfor, idet jeg virkelig af fuld Overbevisning maa fastholde den Anskuelse, jeg har haft om det i høi Grad Ruinerende for Aarhus og det i høi Grad Hæmmende for dets Udvikling, som det vilde være, hvis det stillede Endringsforslag nu blev vedtaget, ret indstændigt bede de ærede Herrer at fastholde, hvad der sidste Gang efter vidtløftige Debatter, om end med en ringe Majoritet, er blevet vedtaget. Jeg troer saameget mere at turde anbefale de Herrer dette, som jeg troer, at dersom Loven nu vedtages uforandret ved 3die Behandling, saaledes som den er vedtagen ved 2den, ville vi have fuld Sikkring for, at vi ville være færdige med videre Behandling af denne Jernbanesag, hvorimod det turde være, at vi, hvis dette ikke fandt Sted, paa en eller anden Maade kunne komme til at begynde Sagen forpaa igjen; det maa dog indrømmes, at man i alt Fald maa komme til det, saasnart Driftselskabet erklærer, at det nu ikke uden store Opoffrelser kan drive Banen og foreslaaer, at der bygges en heel ny Station ved Brabrand, da vil det hele Jernbanespørgsmaal atter staae aabent. Det forekommer mig, at man bør komme tilende med Sagen, og at man, naar en Sag er bleven afgjort ved en Behandling, neppe uden virkelig overbevisende nye Momenter, bør komme tilbage til det, der engang er blevet forkastet.

Indenrigsministeren: Jeg troer ikke, at det sidste Argument, som den ærede Tale, der nu satte sig, brugte, var ganske heldigt.